

LBRIS

We know
books

Aimée Rose

*La Dame
Charmante*
ID de Videochat

Editura
Petale Scriso
Nojorid, 2024

Pagină de jurnal

„Te uiți?”

„Mă uit!”

După trei secunde mă întrebă din nou:

„Te uiți?”

„Da!”

La ce mă uitam? La curul lui păros, în care se chinuia să-și îndese o portocală.

A reușit?

Da.

Bucile lui fleșcăite săltau satisfăcute. Doar că apogeul aceluia act artistic de înaltă clasă a fost altul: expulzarea fructului! Moment în care și-a împroșcat masa și monitorul de la laptop cu... căcat.

Yayks! Și acum simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, însă atunci dezgustul a fost atât de puternic, încât am luat o decizie radicală. Toți banii pe care-i aveam în acel moment i-am băgat în câteva ținute și în aspectul meu – puțin botox, puțin silicon în sâni, dar fix atât cât trebuie, unghii cu gel, make-up și coafură profesioniste. Am pus la bătaie tot ce aveam, pentru un singur show: prima mea prestație sub un ID nou – **La Dame Charmante**. Trecerea de la o videochatistă de duzină, care, pentru a-și mulțumi clienții, recurgea la tot felul de scârboșenii, la una de clasă, care promite mult și oferă puțin, pe **tips**-uri generoase.

Sunt noua ta obsesie.

Doar puțin a lipsit până să se transforme-n balenă¹ și să-și risipească toate economiile pe serviciile acelei drăcoice împielitate despre care, cu toate manevrele unor hackeri pricepuți, n-a reușit să afle nimic. Și n-a putut să-i convingă nici pe cei de la *Studio Coquette* să-i dezvăluie – contra cost, evident – adevărata identitate a celei care și-a spus, până nu demult, *La Dame Charmante*. Zici că a înghițit-o pământul! A dispărut cu totul din online. Ceea ce e destul de ciudat. Mai ales după tot efortul pe care l-a depus pentru a ajunge și apoi pentru a se menține pe locul întâi în topul lor intern, al chatistelor. Nemailuând în calcul toate sumele cheltuite pe recuzită, căci fiecare apariție de-a ei era un spectacol în toată puterea cuvântului: decoruri, costumație, regie și, mai ales, măști. Măști colorate de carnaval, extravagante și dichisite, pentru care, ca să ajungi să le dea jos, trebuia să dai bani grei. Mult mai ușor se dezbrăca de haine decât să-și descopere superbii ochi de un gri albăstrui.

Speră doar că nu i s-a întâmplat nimic rău. Dar el cu ce să-și mai umple momentele libere? Sau cu cine? Individida a ridicat ștacheta atât de sus, încât este al naibii de greu de egalat. Multe arată bine, dar niciuna n-a reușit să-l incite și să-l intrige atât de mult.

¹ Membru al platformelor de videochat, dispus să plătească foarte mult.

Viața lui sentimentală e zero barat. Unde sufletu' să-și găsească pe cineva, când el abia dacă stă două-trei luni într-un loc și e mai mereu între zboruri? Contractele sale sunt când pe-un continent, când pe altul. Mai agață pe câte una prin baruri, dar e destul de riscant, căci te poți pricopsi cu un sculament de toată frumusețea. Și chiar dacă „stimularea” virtuală nu e tocmai varianta optimă de descătușare a energiilor, măcar e mai *safe*, dracului. Iar filmele pornografice au ajuns să i se pară clișeice. Nu mai putea suporta atâtea gemete false, regizate. Și s-a reorientat către videochat. Voia să-și clătească privirile și cu altceva. Mai ales că este avid de diversitate, de un plus de creativitate și de... imprevizibil. Și voia să fie *el* direct implicat în „acțiune”, nu doar un simplu spectator la prestația, de multe ori nereușită sau forțată, a altora.

Îi sună telefonul. E domnul Randall, de la Randall Motor Sports, cu care tocmai a semnat un contract de colaborare. În două luni trebuie să-i predea macheta noului model de automobil pe care acesta vrea să-l lanseze pe piață.

– Ned Hunter?

– Da, domnule Randall.

– Ai ajuns?

– Da, domnule. Tocmai ce m-am instalat la hotel. Cum facem, ne vedem mâine?

– Negreșit, tinere! Trimit după tine o mașină, dimineață, la prima oră. E bine așa sau preferi un pic mai târziu?

Urăște să se trezească cu noaptea-n cap. Dar nu poate face impresie proastă. Cu atât mai puțin în fața unui colos în domeniul auto. Și mai ales că omul n-a încercat deloc să negocieze suma pe care el a înaintat-o – una deloc ne semnificativă, de altfel. I-a dat cât a cerut.

– E perfect la șapte, domnule! răspunde pe un ton ferm.

– Bine, Ned, te aștept.

Închide apelul și începe a se foi prin cameră. Știe că ar trebui să se bage la somn, zborul a fost unul destul de obositor. Poate ar fi cazul să-și ia și el o vacanță, după ce se va încheia acest proiect.

Vacanță, pe naiba! pufnește deschizând nervos ușa de la dulap, în căutarea unui halat de baie. *N-are niciun farmec să te duci singur, ca prostu' și să te rogi de curve prin baruri să-ți țină companie. Ce viață-i asta? Și la ce-i folosește să doarmă pe un sac de bani, dacă doarme singur?*

Se bagă sub duș și lasă apa să-și croiască drum în voie pe fața și pe trupul lui. Dar mintea nu i se poate relaxa, nicicum. Pe retine i se derulează imaginea ei în șorțuleț minuscul, alb cu inimioare roșii. Și sânii-i țepeni care amenință să spargă ecranul laptopului de pe care o privește!

Sunt noua ta obsesie – scrie la profilul ei. Mai mult ca sigur a pus sloganul ăsta într-o doară, să se dea mare, să atragă și mai mult atenția, dar pentru el s-a cam dovedit adevărat...

Ești un prost, Ned, se apostrofează singur în gând. Ai ajuns să te comporți ca ultimul obsedat sexual!

Pagină de jurnal

Poate că, într-o zi, ar trebui să scriu o carte. Dar nu despre modelele de videochat, despre care toată lumea deține adevărul absolut: că sunt niște curve, niște dezaxate, femei de o moralitate îndoielnică și multe altele. Nu despre ele aș scrie, ci despre ei. Despre „domnii distinși” din timpul zilei, cei la costum și servietă, care, noaptea, se metamorfozează în creaturi animalice și încep a da frâu liber imaginației lor bolnăvicioase. Niște... „neterminați” care umblă liberi prin lume. Cât de mult din creier trebuie să-ți lipsească dacă îți face plăcere s-o pui pe o fată să-și bea urina? Bine că, într-un final, s-a interzis această practică! Cât de normal te poți numi dacă te excită să vezi pe cineva îndesându-și prin toate orificiile chestii care mai de care mai mari și mai dubioase? Dar cât de bolnav poți fi dacă torturarea – mai ales a altora – îți provoacă plăcere?

Din cauza unora precum aceștia, cu psihoze grave, eu am ajuns să le admir pe Stăpâne, cele care reușesc să domine bărbații. Îți trebuie multă determinare și o puternică forță a gândului să poți îngenunchea, să poți înlănțui la propriu matahale de doi metri. Să-i faci să latre sau să urineze la comandă, la un simplu plesnit din bici. Și toate astea – de la distanță! Bravo lor! Astfel de femei vin oarecum să echilibreze această lumea a videochatului, în care majoritatea tinerelor cred că singura soluție de a mulțumi un client este să dai curs tuturor obsesiilor lui. Nu sunt deloc de acord cu asta. Trupul trebuie să-i fie femeii sanctuar. Și să nu-i permită nimănui să i-l profaneze! Fetele din ziua de azi au nevoie să înceapă să se iubească

și să se prețuiască. Să aibă încredere în ele. Un bărbat îi va cere tipei din fața ecranului fix ceea ce spune ea, la profil, că oferă. Din acest motiv am fost multă vreme revoltată pe unele mai slabe de minte, mai lipsite de educație, care nu se valorizează deloc și aleg să le fie sclave sexuale masculilor libidinoși. Dar, cu timpul, am învățat să mă detașez, să nu-mi mai pese atât de tare și să iau oamenii și lucrurile ca atare...

O singură specie subumană n-am s-o tolerez, însă, niciodată: **daddy-i!** Pe ăștia i-aș castra instant, iar scula le-aș transforma-o în hot-dog, pe care să-l mănânce la micul dejun! Față de aceste rebuturi n-aș avea nici cea mai mică urmă de milă. Vin și-ți cer să pretinzi că ești fata lor vitregă, de care ei se simt atrași și pe care încep s-o ademenească în pat. Iar tu trebuie inițial să ripostezi, să spui că nu e bine ce se întâmplă – asta îi încinge – dar apoi să cedezi, că doar „tăticul” nu face altceva decât să te iubească, ce rău îți provoacă? Plus că, dacă ești fetiță supusă și ascultătoare, **daddy** te va răsplăti cu cadouri consistente. Dar, evident, „acesta – să rămână micul nostru secret, despre care mămica nu trebuie să afle”...

Simt că mă sufoc, iar lacrimile stau să explodeze în cascadă pe fața mea... Știi ele de ce. Dar partea mai proastă la acest joc e că... nu e doar un joc... Tații vitregi își fac, astfel, doar antrenamentul pentru ceea ce, într-un final, se va întâmpla: în realitate, la un moment dat, vor abuza de fetele din relațiile anterioare ale soțiilor lor...

E bună? La cafea mă refer.

Dis-de-dimineață o limuzină a companiei Randall Motor Sports se înfățișează în fața hotelului în care s-a cazat Ned Hunter, designer-ul auto angajat să realizeze un concept unicat pentru mașina visurilor acționarului majoritar al firmei, care, de altfel, îl întâmpină în hol cu nerăbdare:

– Îmi pare bine să te cunosc, în sfârșit, în persoană, tinere! îl salută sexagenarul, întinzându-i mâna. Numele tău a început să fie din ce în ce mai vehiculat în breaslă. Se pare că ai ajuns printre primii trei din lume!

– Și eu mă bucur să vă cunosc, domnule! Mulțumesc pentru apreciere.

– Îmi poți spune Samuel. O concesie pe care o fac doar celor pe care-i consider prieteni foarte apropiați, îi spune bărbatul mai în vârstă făcându-i cu ochiul și bătându-l pe umăr. Haide, urmează-mă! Mor de nerăbdare să-ți arăt „bijuteria” mea, neșlefuită încă. Lucy, adu-i musafirului nostru o cafea! îi trasează el secretarei o directivă în drum spre Departamentul de Proiectare.

– Lucy n-a ajuns încă, se aude o altă voce feminină de undeva din chicineta firmei.

– Atunci, adu-i tu una, Patricia, te rog!

– Da’, vezi să nu! bombăne femeia suficient de încet încât să n-o audă nimeni. Mai nou, am mutră de secretară!

Inițial n-are de gând să pună de cafea, prefăcându-se ocupată cu altceva până ce are să apară Lucy. Dar, apoi, se

răzgândește. Îi va face „musafirului” una atât de amară și de tare, încât să-i trosnească creierii. Se va scuza ulterior, de formă, motivând că așa o bea ea. Își va lua cea mai nevinovată dintre expresii și nu va bănuși nimeni că a făcut-o intenționat. Zâmbește satisfăcută și pornește espresorul.

Samuel Randall îl instalează pe Ned în fața unui computer cu un ecran imens și-i arată unde găsește machetele pe care le-au făcut deja în AutoCAD inginerii proiectanți în ceea ce privește caracteristicile tehnice ale noului model. Pentru că aspectul exterior trebuie să reflecte performanțele automobilului și să le scoată în evidență. Nemailuând în calcul și armonia dintre forma mașinii și designul ei interior. Între timp, patronul turuie încântat mai ceva ca un copil:

– *Sauvage!* Așa vreau să se cheme acest proiect exclusivist! O combinație între modelul sport și cel limuzină, dar cu aspect mai mult spre agresiv. Cât despre performanțele motorului, te las să le descoperi singur! Și apoi să mă uimești cu un design unic, care să rupă gura târgului.

– Îmi voi da toată silința, domnule! Samuel..., se corectează el, amintindu-și de „concesia” care i s-a făcut recent. Schițează un zâmbet discret în colțul gurii: *Băieții mari și jucăriile lor scumpe!*

Va avea nevoie de două-trei zile să studieze întreaga parte tehnică și apoi să încerce să găsească cea mai bună variantă de îmbinare a acesteia cu designul interior, cât, mai ales, cu cel exterior. Prin contract, s-a angajat să finalizeze acest proiect în 60 de zile.

Absorbit deja de studiul machetelor, nu observă că în birou tocmai a intrat cineva. Abia când nările îi sunt învăluite de un parfum floral, cu tonuri lemnoase, senzuale și incitante, își ridică privirea.

– Cafeaua dumneavoastră, domnule!

Când privirile li se intersectează, amândoi sunt străbătuți de un fior. El are în fața ochilor cea de-a opta minune a lumii. Hai, poate a noua, după *La Dame Charmante*. Femeia din fața lui e la fel de frumoasă, de perfect sculptată și de sexy. E brunetă, are părul prins sus, într-o coadă de cal și o postură extrem de elegantă. Păcat că nu-i poate distinge ochii foarte clar, căci și i-a ascuns după o pereche de ochelari fumurii, cu rame trapezoidale, ce par să se armonizeze impecabil cu personalitatea-i puternică. Iar parfumul pe care-l poartă îi accentuează senzualitatea, dându-i un aer nonconformist, întărind ideea că e o femeie care nu dă doi bani pe convenții, ci, dimpotrivă, se simte în elementul ei încălcându-le.

Domnișoara, în schimb, tresare imperceptibil dintr-un alt motiv. Iar conținutul ceștii amenință să se reverse din recipientul de porțelan.

– Ea e iubita mea, Patricia, face Samuel Randall prezentările. Iar el este designerul-minune despre care ți-am vorbit, Ned Hunter!

– E o plăcere, domnule Hunter, să te avem printre noi.

Dar nu-i întinde mâna. Nu pare s-o intereseze foarte tare un contact fizic cu el. Îl privește oarecum de sus, după care se întoarce și iese. I s-a părut lui sau i-a rostit numele ceva mai apăsat decât restul frazei?

– Îmi cer scuze, Ned, dacă Patricia a fost nepoliticoasă. Așa e ea, mai răzvrătită. Încă n-am reușit s-o dau pe brazdă, dar, sincer, nici nu m-am străduit prea tare. Îmi place că e înțepată, țâfnoasă și neîmblânzită. Iar acum cred că s-a supărat că am rugat-o pe ea să-ți pregătească cafeaua, în lipsa secretarei și o fi considerat această sarcină sub demnitatea ei de primadonă.